

[Alfred Jensen.]

Og samtidig med, at man nu diskuterer radioens frihed og drøfter censur, er det noget forstemmende at se, at de kredse, der kræver, at Mykles bog skal oplæses i brudstykker, ikke havde den samme interesse i at få Albert Schweitzers appel oplæst i radioen. Det må forekomme almindelige mennesker mere rimeligt, at denne manende appel til menneskeheden om at indstille prøvesprængningerne gennem en aftale mellem de store nationer blev læst op end netop det andet. Nu står vi i den situation, at brede kredse i det danske folk ikke kender indholdet af Albert Schweitzers appel, ikke ved, hvad den er begrundet med, og hvad den går ud på. Jeg vil opfordre radio og regering til at drage omsorg for, at Albert Schweitzers appel bliver læst op i den danske radio, som den er blevet det i andre landes radioer.

Hvad militærudgifterne angår, har vi ikke fået noget som helst fingerpeg om, hvorledes der skal fares frem i den kommende tid. Også det forekommer lidt urimeligt, når man ved, at man allerede før valget havde en militærordning så nogenlunde klar; den skulle blot konfirmeres af NATO-myndighederne. På denne baggrund er det beklageligt, at vi ikke kan få besked om, hvad man egentlig vil ofre af penge på militæret, hvor meget mandskab man agter at indkalde, hvor lang tjenestetiden skal være o. s. v. Det er jo ikke et spørgsmål af ny dato; det er ikke et spørgsmål, som bør udskydes til diskussion og løsning, indtil forslag om en ny militærordning fremsættes. Vi har for længst her i tinget stillet forslag om, at tjenestetiden skulle nedsættes til 12 måneder. Vi har motiveret vort forslag med de nedskæringer, man har foretaget andre steder, og jeg ser, at der ikke alene i vort parti, men også i andre dele af befolkningen er enighed om, at tjenestetiden bør sættes ned til at være højst 12 måneder. Et af regeringspartierne — måske to — har jo samme standpunkt. Det vil sige, at der på dette område ikke blot burde skabes klarhed, men også foretages foranstaltninger til nedsættelse af tjenestetiden og til nedskæring af de militære udgifter. Også hvad dette sidste område angår, har mit parti givet udtryk for, hvorledes vi mener der bør optrædes; vi har foreslået klækkelige nedskæ-

ringer af de militære udgifter og sagt, at i første omgang kunne man skære ned med 200-300 mill. kr. årlig, men egentlig bør man gå længere ned.

Det er klart, at overenskomstforholdene, lønninger og pristal også har været til debat her, og jeg har med interesse hørt den megen tale om, at vi må have et andet pristalsystem, for det, vi har, er ikke tilfredsstillende. Det skal jeg gerne erkende, men jeg vil samtidig sige, at dette pristalssystem så sandelig ikke favoriserer lønmodtagere, folkepensionister og andre, der får deres indtægter reguleret efter det. Man kan snarere sige tværtimod, for pristallet bygger jo på en indtægt, som adskillige medborgere ikke har; derfor kommer der i det forbrug, som bestemmer udgiftstallet, varer med, som hundredtusinder enten ikke har mulighed for at købe eller ikke har mulighed for at bruge i det omfang, hvormed de indgår i pristalsberegningen. Men i øvrigt må man sige, at selve udregningen af pristallet har mindre interesse, når man den ene gang efter den anden kommer ud for, at de reguleringer, som lønmodtagerne skulle have ifølge pristallet, ikke gennemføres, simpelt hen fordi man beslutter at lave et særpristal, på trods af at man i overenskomsterne er gået ud fra, at arbejderne skulle have dækning for prisstigningerne i det omfang, de finder sted og bliver indregnet i pristallet. Min partifælle, det ærede medlem hr. Aksel Larsen, har jo allerede i første omgang kritiseret den måde, hvorpå man optræder over for lønmodtagerne. Det må også bemærkes her, at vi ikke alene fik det særpristal, som betød, at 194 kr. ikke blev indregnet i pristallet, men at man samtidig vedtog at holde folkepensionsbidraget udenfor; det var jo en forringelse; som arbejderne ikke havde regnet med og ikke kunne regne med, al den stund dette bidrag hører med til skattebetalingen ligesom andre direkte skatter, der indgår i pristallet. Når man farer frem på den måde, er det ikke urimeligt, at pristallet kritiseres, og at lovgivningsmagten kritiseres. På den baggrund er det heller ikke urimeligt, at lønkrav rejses på arbejdspladserne, og at de føres frem den ene gang efter den anden i ønsket om at nå til en løsning af de økonomiske besværligheder, som den enkelte har.

Det ærede medlem hr. Helge Madsen